

helsosamma nit öfverallt finnas, tror jag skolorna skulle var jemnare fördelade, än nu är fallet.

146 TILL REDAKTIONEN FÖR MORGONBLADET. BERIKTIGANDEN.

Morgonbladet n:o 126, 4. VI 1877

I referatet från Ridd. o. Adelsn plenium den 29 anföres, att undertecknad uttalade sig mot Allm. besvärsutskottets betänkande om påbjudande af folkskola i hvarje kommun. Förhållandet är, att jag yttrade mig *för* betänkandet. Andra blad torde väl innehålla samma origtiga uppgift. Om rättelse anhålles förbindligast.

J. V. Snellman.

147 POLITISKT.

Morgonbladet n:o 131, 9. VI 1877

Alla tungor och pennor i Europa hafva i dessa dagar hugnats med en ny variation på temat för den diplomatiska konserten.

Rysslands ambassadör i London, grefve Schuvaloff har, såsom känt är, gjort en resa till S:t Petersburg. En legio af tidningsdiplomater visste genast – ur säkraste källor – att något låg derunder. Det träffade sig så väl, att han besökte furst Bismark i dennes furstendöme i Lauenburg. Häraf blef saken än påtagligare. Fursten bemedlade naturligtvis en vänlig uppgörelse mellan England och Ryssland angående de blifvande fredsvilkoren. Samtidigt var äfven sändebudet i Wien, Novikoff, kallad till S:t Petersburg. Sådane järtecken måste något betyda. Redan tidigare hade en korrespondens till tidningen »Le Nord», såsom äfven i detta blad särskildt påpekats, tillkännagifvit, att ryska regeringen sannolikt hade för afsigt att lemna stormakterna tillfälle att samråda om Turkiets blifvande ställning. Nu kommer en ny dylik korrespondens, som bebådar, att grefve Schuvaloff till London återför fullkomligt lugnande meddelanden rörande Englands intressen, Konstantinopel och Suezkanalen. Samtidigt förklarar understatssekreteraren för utrikes ärendena Bourke i parlamentet, att han icke vet, att hvarken Ryssland eller någon annan makt skulle förutsatt, att Turkiets angelägenheter komme att regleras utan en öfverenskommelse makterna emellan. Från allt detta är steget icke långt till talet om en snar fred, som gemensamt skulle påtvingas Turkiet, redan förrän ryska armén går öfver Donau. Det är nu blott på denna krok den stora kombinationen hänger. Men turkarnes nederlag i Armenien, deras Donaumonitorers öde, upplösningstillståndet i Konstantinopel och sjelfva Donauhärens skralla bestånd, hvilket numera från alla håll intygas – allt detta, menar man, skall hafva gjort turken ödmjuk.

I den sista punkten kan man visst tänka, hvad man behagar. Man har derföre också frihet att föreställa sig, att en makt, som i det inre är så maktlös som Turkiet, efter ett eller ett par vid Donau lidna nederlag måste blifva fullkomligt redlös. Och antagligt är, att Ryssland med en half miljon krigare till hands då icke skall låta sakerna bero af någon lord Elliots mellankomst. Den tid kan alltså komma snart nog, då ifrågavarande tidningsdiplomati får fröjda sig öfver sitt djupa förut-